

Arrest

nr. 319 534 van 8 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 3 januari 2023 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en te zijn geboren op 17 januari 2000, een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Omdat de verzoeker geen gevolg geeft aan zijn oproeping bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) binnen de 15 dagen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van het ingediende verzoek om internationale bescherming.

Op 27 juni 2023 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat dit verzoek ontvankelijk is.

Op 7 september 2023 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). De notities van dit persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) bevinden zich in het administratief dossier.

Op 19 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Hashimkhel (district Sherzad, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine. Drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verhuisde u naar Chamtala, behorend tot de provinciehoofdstad Jalalabad. Na enige tijd vestigde ook uw familie zich daar. U heeft vijf broers en drie zussen die bij uw moeder zijn. Uw vader is al geruime tijd vermist, vermoedelijk verblijft hij in een gevangenis. Vier maanden voor uw vertrek huwde u in Chamtala met S. Zij is een nicht aan moeders kant die verliefd op u werd. Haar familie weigerde een huwelijk. Omdat S. ermee dreigde zelfmoord te plegen, bent u toch met haar gehuwd. Zij woont momenteel bij uw familie in Chamtala.

Uw vader werkte al zes of zeven jaar voor M. S. C. Company. Dit buitenlands bouwbedrijf haalde contracten binnen voor de bouw van militaire basissen, controleposten, etc. Uw vader was chauffeur. Hij vervoerde naast goederen ook de bazen van het bedrijf.

Zelf wou u na uw studie de lokale politie (ALP) vervoegen. Op 15/08/1398 (komt overeen met 6 november 2019) startte u uw opleiding die vier weken zou duren. Vervolgens werd u ondergebracht in een checkpost in Khwaran, nabij Chamtala. Jullie waren daar met zijn zessen. U en uw collega's checkten de voertuigen en de mensen die voorbij kwamen. Dagelijks namen de taliban jullie onder vuur vanuit de omliggende bergen. Op een dag geraakten twee van uw collega's ook betrokken bij een mijnexplosie. Zelf bleef u van onheil gespaard. U was al even in dienst toen u een brief van de taliban ontving. U en uw familie werden daarin bedreigd omdat u voor de ALP werkte. Later zou er nog een tweede dreigbrief komen. Uw familie, die toen nog in Hashimkhel verbleef, werd geregeld lastiggevallen door de taliban. Desondanks bleef u verder werken. U meende dat men u hoe dan ook zou vermoorden, ook al zou u uw activiteiten voor de ALP staken.

U woonde al geruime tijd in Chamtala toen uw familie u daar kwam vervoegen. Eens zij Hashimkhel verlieten, namen de taliban het huis en jullie gronden in beslag. Met de machtsovername werd uw vrees nog groter. U en uw vader vertrokken samen uit Afghanistan, ongeveer tien dagen na de machtsovername. Langer blijven was geen optie, de taliban viseerden mensen zoals u en uw vader, die respectievelijk voor de politie en een buitenlands bedrijf actief waren. Bovendien had uw schoonvader klacht ingediend bij de taliban omdat u zijn dochter zou hebben ontvoerd. Dit zou betekenen dat u de doodstraf door steniging zal krijgen.

Eens in Iran werd uw vader ziek en werd hij opgepakt. U reisde alleen verder. In Turkije vernam u dat uw vader naar Afghanistan werd gerepatrieerd. Toen hij naar Nangarhar terugkeerde, werd hij gearresteerd door de taliban, zo liet hij in een laatste telefoontje aan uw broer weten. Sindsdien is er niets meer over uw vader vernomen.

Vanuit Turkije, waar u ongeveer een jaar verbleef, zette u uw reis verder. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 3 januari 2023 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Omdat u vervolgens niet kwam opdagen voor een onderhoud, werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek.

Op 27 juni 2023 heeft u dan een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit werd op 27 juli 2023 ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Ter staving van uw verzoek heeft u kopie van volgende documenten neergelegd: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een certificaat dat bevestigt dat u een opleiding tot soldaat bij de ALP volgde, een werkbadge van uw vader, een certificaat van uw vader en drie contracten in verband met het werk van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Immers dient te worden vastgesteld dat u de verschillende asielmotieven die u heeft aangebracht, niet geloofwaardig heeft kunnen maken.

U haalde vooreerst aan dat uw vader werkzaam was voor een bedrijf dat militaire basissen en controleposten bouwde en in zijn hoedanigheid van chauffeur niet alleen goederen maar ook de bazen van dit bedrijf vervoerde. De taliban zouden uw vader maar ook u willen treffen omdat hij voor de voormalige overheid werkte. Op dit moment bevindt uw vader zich vermoedelijk in een cel van de taliban, zo zegt u nog (CGVS, p.5). Echter is tijdens uw onderhoud met het CGVS gebleken dat u deze beroepsactiviteit van uw vader allerminst aannemelijk kon maken. U verklaart dat hij voor het bedrijf M. S. actief was maar kent vreemd genoeg maar één project van dit bedrijf (CGVS, p.7). Nochtans zou uw vader daar zes of zeven jaar in dienst zijn geweest (CGVS, p.7). Bovendien heeft u het dan wel over een project in Gamberi, echter weet u dan weer niet in welk district Gamberi gelegen is (CGVS, p.8). Mocht uw vader geregeld naar Gamberi zijn gegaan, dan zou u hiervan ongetwijfeld wel op de hoogte zijn. U beweert dat uw vader de bazen van het bedrijf rondreed, maar weet niet eens waar het hoofdkantoor van M. S. gevestigd is. U denkt ergens in de provincie Laghman, al weet u niet in welk district (CGVS, p.7), terwijl de documenten die u neerlegt aantonen dat deze bouwfirma vanuit Taimani in de hoofdstad Kabul opereerde. U verklaart voorts dat uw vader slechts eens per week, per twee weken of per maand naar huis kwam (CGVS, p.8). Gevraagd waar uw vader dan verbleef in de dagen dat hij niet naar huis kwam, zegt u dit ook niet te weten (CGVS, p.8). Het is evenwel niet aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen waar uw vader zijn tijd voornamelijk doorbracht. U verklaart voorts dat het bedrijf verschillende branches had maar weet niet of ze al dan niet ook in andere provincies dan Laghman actief waren (CGVS, p.8). Verder heeft u geen idee van het aantal werknemers dat dit bedrijf telde (CGVS, p.7), noch kent u namen van mensen waarvoor uw vader werkte of die hij vervoerde (CGVS, p.7). Dat u eigenlijk helemaal niets lijkt te weten over het bedrijf waarvoor uw vader zo lang zou hebben gewerkt, stelt deze beweerde tewerkstelling in een bedrieglijk daglicht.

Ten overvloede merkt het CGVS op dat ook uw claim dat uw vader wellicht in een gevangenis zit, niet ernstig kan worden genomen. Zo gaf u bij uw eerste registratie bij de DVZ nog aan dat uw vader zich op dat moment in Hashimkhel bevond (verklaring DVZ, 24/01/2023, vraag 13). U ontkent dit en beweert dat men u toen niet vroeg waar uw vader was (CGVS, p.6), wat wordt tegengesproken door het gehoorverslag van de DVZ. Verder is het opmerkelijk dat uw vader bij zijn arrestatie überhaupt de kans kreeg om uw familie telefonisch op de hoogte te brengen van dit feit. Het CGVS ziet niet in waarom de taliban hiermee zou hebben ingestemd, maar nadien geen verdere communicatie met uw familie zou toelaten. Aldus mocht uw familie vernemen dat uw vader werd gearresteerd, maar niet waar hij de afgelopen twee jaar zou verblijven. Dat uw vader de kans kreeg om uw familie op te bellen, is overigens in strijd met uw verklaring even daarvoor dat uw familie geen telefoon had, niet in Hashimkhel (wegens geen bereik) en niet in Chamtala (wegens financiële problemen) (CGVS, p.3). Als het CGVS u confronteert met deze tegenstrijdigheid, argumenteert u dat uw familie wel een telefoon had/heeft, zij het een zonder camera (CGVS, p.7). Echter kan dergelijke uitleg deze duidelijke contradictie in uw verklaringen niet opheffen.

U heeft voorts beweerd dat niet alleen uw vader maar ook uzelf voor de overheid werkte. Immers zou u lid zijn geweest van de ALP en een controlepost hebben bemand. Echter stelt het CGVS vast dat ook dit niet geloofwaardig is. Vooreerst wijst het CGVS op de zeer merkwaardige vaststelling dat u bij uw registratie nog geen melding maakte van enige activiteit voor de lokale politie. Integendeel ontkende u een beroep te hebben uitgeoefend en gaf u aan student te zijn geweest (verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 12). Pas toen u een tweede verzoek indiende, beweerde u plots voor de politie te hebben gewerkt (verklaring volgend verzoek, vraag 19, 20). Het gegeven dat u deze beroepsactiviteit eerder nooit ter sprake bracht, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate. Bovendien stelt het CGVS vast dat u geen geloofwaardige stukken aanbrengt die uw werk bij de ALP zouden kunnen staven. U beperkt zich tot één certificaat van twijfelachtige allure, meer bepaald een kopie van een document waarin te lezen valt dat u een opleiding heeft afgewerkt. Gezien dit slechts een kopie betreft, kan hieraan geen enkele bewijswaarde worden verleend. Mits enig knip- en plakwerk en het aanpassen van een naam kan eenieder dergelijk certificaat aanmaken. Andere documenten of foto's heeft u niet. U argumenteerde dat u veel documenten had maar dat die in Bulgarije van u werden afgenomen (verklaring volgend verzoek, 12 juli 2023, vraag 19), wat allesbehalve kan overtuigen. Immers werden de documenten die u wel in uw bezit heeft, allen door uw broer F. H. verstuurd via e-mail (verklaring volgend verzoek, 12 juli 2023, vraag 19). Waarom u deze documenten thuis achterliet maar uw documenten met betrekking tot uw job meenam toen u uw reis aanvatte, is zeer de vraag. Dat u uw gewijzigde verklaring met betrekking tot uw activiteiten in Afghanistan niet kan staven aan de hand van geloofwaardige documenten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw verklaringen over uw precieze politietaken bleven bovendien bijzonder vaag. Gevraagd om te verhalen over uw werk en taken, antwoordt u louter: "Ik was een soldaat." (CGVS, p.12). Als u vervolgens tot twee keer toe uitgenodigd wordt meer te vertellen over uw werk, zegt u niet meer dan dat u gestationeerd was in een controlepost en auto's moest doorzoeken (CGVS, p.12). Als u later tijdens het onderhoud iets gedetailleerder moet worden over uw activiteiten, kunnen bovendien al snel wat incoherenties worden vastgesteld. Zo stelt u dat u steeds op post moest blijven en niet op missie mocht gaan. Uw taak bestond er enkel in auto's te doorzoeken (CGVS, p.14). Echter, als het CGVS informeert naar een incident dat u meemaakte, heeft u het over twee van uw collega's die werden gesommeerd om verderop een truck met drugs te onderscheppen (CGVS, p.13). Gevraagd waarom uw compagnons ineens toch op missie moesten, zegt u dat men nu eenmaal het order had gegeven, en het verdacht voertuig op slechts tien minuten van jullie post was gesignaleerd (CGVS, p.15). Echter biedt u hiermee geen afdoende verklaring voor de eigenaardige vaststelling dat uw collega's werden opgeroepen voor een opdracht die volgens uw relaas geenszins tot het takenpakket hoorde. U beweert voorts dat de post na dit incident slechts door vier personen, waaronder u, bemand werd. Gevraagd waarom de twee bij het incident betrokken politiemensen niet werden vervangen, laat u uitschijnen dat dit niet nodig was: "We bleven met vier; de job was makkelijk, we moesten gewoon auto's doorzoeken" (CGVS, p.14). Het wedervaren van uw twee collega's indachtig, waarbij één verbrand zou zijn geraakt en de andere ernstige verminkingen opliep (CGVS, p.13), is dit een merkwaaardige uitspraak. Temeer u even daarvoor nog verklaarde dat jullie controlepost elke dag werd aangevallen en beschoten door de taliban, "we waren altijd bezig met die gevechten" (CGVS, p.13). Dat u dagelijks onder vuur zou hebben gelegen maar het toch heeft over "makkelijk" werk (CGVS, p.14), doet verdere vragen rijzen bij uw beweerde tewerkstelling.

Uw relaas over uw beperkt takenpakket (auto's doorzoeken) is ook niet van die aard dat het CGVS overtuigd geraakt van uw tewerkstelling bij de ALP. U zou dit gedurende een jaar en acht (of negen) maanden hebben gedaan, maar brengt daarover allerminst een doorleefd relaas. Hoewel u aangaf dat jullie soms informatie kregen over een verdacht voertuig (CGVS, p.13), stelt u nooit goederen te hebben geconfisqueerd (CGVS, p.15), of nooit enig probleem te hebben gekend met een chauffeur of een passagier (CGVS, p.16). Dit is zeer opmerkelijk, zeker omdat u toch verwijst naar een regio waar opstandelingen bijzonder actief waren en jullie dagdagelijks onder vuur namen. Als het CGVS u vraagt of u dan nooit iets verdacht aantrof in een voertuig, geeft u plots aan dat er wel eens opium gevonden werd, maar dat jullie in die gevallen het district contacteerden (CGVS, p.15). Het CGVS ziet niet in waarom de lokale politie, in afwachting van de komst van "het district", dan geen maatregelen diende te treffen en bijvoorbeeld verdachten moest immobiliseren. Dat daar in uw relaas geen sprake van is, typeert het weinig doorleefd karakter van uw verklaringen. Al deze vaststellingen maken dat aan uw werk bij de ALP geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot heeft u verklaard dat u een huwelijk aanging met uw nicht S., hoewel haar familie daar bijzonder fel tegen gekant was. U noemt dit zelf de "grootste" reden waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren (CGVS, p.18). Mocht u dat toch doen, dan zou u worden gestenigd. Echter blijkt ook uw "grootste" asielmotief niet geloofwaardig. Zo rijst de vraag waarom u en uw familie zouden ingaan op het verzoek van uw nicht om te huwen, indien haar familie zich daar geenszins akkoord mee verklaarde. In een Afghaanse context lijkt zo iets zeer onwaarschijnlijk. Dat "het meisje" anders zelfmoord zou plegen (CGVS, p.17), biedt hiervoor geen uitleg, temeer u zichzelf door dit huwelijk tot de doodstraf door steniging zou hebben veroordeeld. Eveneens merkwaaardig is dat jullie een religieuze zouden hebben gevonden die bereid was dit huwelijk te voltrekken (CGVS, p.17), terwijl u door het aangaan van dit huwelijk blijkbaar een zeer erge zonde hebt begaan. Verder geeft u aan dat jullie huwden in Chamtala, terwijl u bij de DVZ nog meende dat het huwelijk plaats vond in Hashimkhel (verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 16a). Dat u zou hebben gezegd dat S. van Hashimkhel afkomstig is maar in Chamtala woonde (CGVS, p.17), blijkt geenszins uit het verslag van de DVZ, dat door u werd ondertekend voor akkoord.

Dat aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht, blijkt ook uit uw verklaring dat uw familie na het huwelijk van Hashimkhel naar Chamtala verhuisde, daar zij in uw dorp van herkomst problemen riskeerden. Zij zouden u in Chamtala zijn komen vervoegen (CGVS, p.18). Ook dit is in strijd met uw relaas bij de DVZ, waar u opmerkte dat uw ouders, broers en zussen op dat moment nog allemaal woonachtig waren in Hashimkhel (verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 13, 19). Opvallend is overigens dat u bij de DVZ beweerde dat jullie gronden en huis in beslag zouden zijn genomen door de taliban "omdat ik gevlucht ben uit het land", "Ik vertrok rond 09.2021, daarna hebben ze de gronden in beslag genomen" (verklaring volgend verzoek d.d. 12 juli 2023, vraag 21), terwijl u deze vervolgingsfeiten, die het gevolg zouden zijn van uw verboden huwelijk met S., bij het CGVS situeert voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.18). Keer op keer stelt het CGVS vast dat er ernstige incoherenties zijn in uw relaas. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw op dit moment bij uw familie in Chamtala zou verblijven, en schijnbaar ongemoeid wordt gelaten. Het is niet geloofwaardig dat de talibanoverheid uw zondig gedrag zou willen bestraffen met de dood, maar dat uw vrouw, die haar familie te schande zou hebben gemaakt, blijkbaar niets hoeft te vrezen. Dat men haar niet kan straffen "omdat ik hier ben" (CGVS, p.18), is overigens opnieuw een argument dat geen hout snijdt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken, kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara levert hoogstens bewijs voor uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De documenten die uw vader zouden toebehoren (een badge, een certificaat, drie contracten) kunnen diens activiteiten enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Wat dit betreft, wijst het CGVS ook op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar.

ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie.

De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie

te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen of vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

*zich buiten het land van herkomst bevinden;
een gegronde vrees voor vervolging hebben;
"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.*

Deze elementen toegepast op verzoekers:

*zich buiten het land van herkomst bevinden
Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn eerste aanvraag tot asiel heeft ingediend in januari 2023.*

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de Taliban omwille van zijn werk en het werk van zijn vader en de klacht van zijn schoonvader tegen hem.

Ter staving van hun subjectieve vrees wenst hij te verwijzen naar zijn verklaringen bij de DVZ – vragenlijst van het CGVS.

Verweerster heeft ten onrechte deze terechte vrees van verzoeker als niet bewezen geacht.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn."

In een tweede middel beroept de verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel. De verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft. Verweerster heeft nagelaten om met de volgende elementen rekening te houden:

Het feit dat verzoeker afkomstig is uit een liberale familie die totaal tegen de barbaarse Taliban is en tegen deze barbaren gevochten hebben.

Dat hij en zijn vader samenwerkte met de overheid en buitenlandse organisaties.

De jonge leeftijd van verzoeker.

Problemen met de schoonvader

De wijziging van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de invloed ervan op de terugkeerders van uit Europa.

Ondanks de leugenachtige aangekondigde om de westerse landen te misleiden, worden dagelijks mensen zoals mijn cliënt vermoord door de Taliban. De familieleden van dergelijke personen werden in de laatste maanden vaak gefolterd en vermoord geweest.

'Ze ontvoerden mijn 16-jarige broer omdat ze mij niet konden vinden, een paar dagen later werd hij dood teruggevonden.'

<https://www.mo.be/analyse/afghaanse-journalisten-steeds-meer-het-nauw>

"Ik ben doodsbang van taliban"

"Het gaat niet goed met me", steekt hij van wal. "Ik ben doodsbang, kom nauwelijks nog buiten en heb schrik dat de taliban me gaan vinden." Zijn familie kreeg het aan de stok met de taliban omdat zijn oudere broer bij de politie werkte. Toen zijn broer gekidnapt werd, vluchtte Sharif naar Europa, waar hij in ons land in Limburg terecht kwam.

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/11/27/sharifullah-22-ik-ben-doodsbang-van-det-aliban-hier-in-afghani/>

Abdul tolkte voor Nederlandse leger: 'Broer vermoord omdat ze dachten dat ik het was'

<https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/politiek/artikel/5234211/afghaan-abdul-tolkte-voornederlandse-leger-mijn-broer-werd>

Verweerster stelt dat ze twijfel heeft over het werk van verzoekers vader. Verzoeker meent dat hij zoveel mogelijk uitleg gegeven heeft over het werk van zijn vader. Verzoeker meent dat hij moeilijk zaken kan verzinnen om verweerster van een antwoord te voorzien. Het is nochtans het advies van verweerster zelf om geen zaken te verzinnen als men geen antwoord op een vraag heeft. Als u dit advies volgt dan wordt gestraft hiervoor. Verweerster heeft een zaak over het hoofd gezien nl. dat verzoeker zelf sinds 2019 in zijn werk was in de periode dat zijn vader ook werkte. Verzoeker zag zijn vader dus niet op regelmatige basis om dergelijke vragen te stellen.

Verweerster vindt het vreemd dat de Taliban verzoekers vader toelieten om telefonisch zijn gezin te informeren over zijn aanhouding, maar nadien geen verdere communicatie met verzoekers familie zou toelaten. Verzoeker meent dat hij aangehouden was door gewone taliban op straat. Deze Taliban zijn vaak anders dan hun oversten die in de politiekantoren zitten. Het is best mogelijk dat de oversten van de Taliban geen toestemming gaf tot verdere communicatie.

Verzoeker meent dat hij geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over het al dan niet hebben van een gsm. Wat verzoeker meende bij het niet hebben van een gsm is het volgende: Verzoeker heeft verteld dat zijn familie geen smartphone heeft. Contacten via smartphone is gratis terwijl contacten naar gewone gsm

heel veel geld kost. Verweerster maakt zich gewoon schuldig aan een verkeerder lezing van het gehoorverslag:

Zie pagina 3 van het gehoorverslag waarin dit duidelijk blijkt:

En omgekeerd kan niet?

Mijn familie heeft geen telefoon. Mijn broer vraagt iemand, een vriend of familie, dan met die tel kunnen ze mij bellen. Broer heeft mijn whatsapp nummer.

Waarom hebben ze geen telefoon?

Voordien waren we in het dorp, er was geen toegang tot internet of zo, dan gingen ze naar de stad want onze plaats is geconfisqueerd, maar nu hebben ze economische problemen.

Verweerster heeft verder twijfel over het werk van verzoeker omdat hij bij de registratie van zijn 1ste asielaanvraag hierover niets verteld heeft. Verweerster begrijpt ook niet waarom verzoeker documenten mbt zijn werk meenam toen hij naar Europa reisde. Verzoeker meent dat hij op een zeer gedetailleerde wijze informatie gegeven over zijn werk bij de ALP. Het is logisch hij bij zijn vlucht naar Europa de documenten mbt zijn werk meeneemt om zo zijn vrees tot vervolging aan te tonen.

Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte de opdracht om een verdachte auto in de buurt van zijn checkpoint te controleren in twijfel trekt. Verzoeker meent dat ze beter geplaatst waren om op dat moment deze taak uit te voeren.

Verweerster vindt het vreemd dat na het verlies van deze 2 collega's geen vervangende krachten in hun plaats kwamen. Terwijl verzoeker zelf stelde dat hun post elke dag werd aangevallen. Verzoeker meent dat verweerster weer zich schuldig maakt aan een selectieve lezing van het gehoorverslag. Verzoekers checkpoint was omringd door andere gewapende krachten van Afghanistan. Verzoekers werden beschoten van verte maar deze taliban zijn nooit binnengevallen in de checkpoint van verzoeker. Verzoeker heeft nergens verteld dat de Taliban in hun checkpoint binnengevallen waren. Verzoekers ze dat ze werden aangevallen in de vorm van schieting.

Wat betreft het voorbeeld van opium: Verzoeker meent dat verweerster weer zich schuldig maakt aan een selectieve lezing van het gehoorverslag. Verzoekers post heeft opium gevonden en het district gecontacteerd zodat mensen van bevoegde dienst – drugs ter plaats komen om de zaak over te nemen.

Tot hier de argumenten van verweerster waarom ze twijfel heeft over het werk van verzoeker en dat van zijn vader. Deze motivering is zeer mager.

Wat betreft het huwelijk: Verzoeker meent een religieus kijkt of er getuigen aanwezig zijn voor het voltrekken van het huwelijk en een volmachthebber (wakil). Als dit het geval is, is er geen reden voor een religieus om het voltrekken van het huwelijk te weigeren.

Wat betreft de tegenstrijdigheden over de plaats van huwelijk: Verzoeker meent dat het niet de eerste en de laatste keer is dat in de gehoren van de DVZ fouten plaatsvinden. Verweerster is zeer goed op de hoogte van dit feit en toch gebruikt dit tegen verzoeker.

Verzoeker meent dat dit rapport volledig van toepassing is in zijn situatie:

September 2019 | Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration Afghanistan

Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany

Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen (Special or Analytical Report, German)

Zur Diskussion der methodischen Grenzen der quantitativen Dokumentation von Opfern siehe Stahlmann (28.3.2018), Gutachten Afghanistan, erstellt für das Verwaltungsgericht Wiesbaden. Abrufbar bei ecoinet, ID 1431611, Kapitel 7. 11 Vgl. zusammenfassende Diskussion in Stahlmann a. a. O. [...] Referenzen in Stahlmann a. a. O. (Fn. 10), Kapitel 13. 16 Für die Diskussion der in Afghanistan üblichen Unterscheidung in »erfolgreiche Rückkehrer«, zu denen Abgeschobene und formell freiwillige Rückkehrer gehören, und »erfolgreiche Exilafghanen«, die einen dauerhaften Aufenthaltstitel in Europa haben und in Afghanistan zu Besuch sind, s. Stahlmann a. a. O. [...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 – 9 / 2019 278 V O R A B V E R S I O N Themen des Berliner Symposiums 2019 schungssetting hat jedoch methodische Grenzen, die die Repräsentativität der Ergebnisse einschränken. [...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 – 9 / 2019 280 V O R A B V E R S I O N Themen des Berliner Symposiums 2019 gitimiert. [...]

Asylmagazin 8 – 9 / 2019 281 V O R A B V E R S I O N Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen möglichen Rückkehr nach Deutschland. Der möglicherweise verzerrende Effekt ist somit

Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie is een nieuw element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen!! Eveneens nagelaten om deze fout te compenseren door aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn – omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerster is gewoon bang om zoveel Afghanen in een keer te erkennen en ze verschuift haar verantwoordelijkheid op de schouder van uw Raad.

Verzoeker meent dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, zal hij al eerder teruggekeerd zijn naar het land van herkomst.

Het feit dat hij 2 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren.

Verzoeker heeft een hoge profiel en de kans is zeer reëel dat hij bij zijn terugkeer omwille van deze problemen en omwille van zijn verblijf in Europa vervolgd zal worden.

Voor nu de barbaarse taliban huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisatie gewerkt hebben. Vooral wanneer de Taliban de terugkeerders zullen vermoorden omdat de asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de barbaarse Taliban.

De Taliban weten dit zeer goed. De terugkeerders worden ook vaak beschouwt door de Taliban als ongelovige personen.

Ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Zie pagina 10 van dit rapport:

Verwesterde Afghanen worden in Dari 'qarb-zadeh' genoemd.⁹⁶ Daden van vervolging tegen deze groep kunnen uitgaan van zowel AGEs als van hun gemeenschap en van overheidsfunctionarissen.⁹⁷ Deze vervolging gebeurt op grond van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen, maar ook op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie.
<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Jonge Afghanen die meer dan 2 jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een verblijf van 2 jaren in Europa is het onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Voor nu alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran.

De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afgaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 2 jaar in Europa gewoond heeft.

Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden.

Voor nu alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. 10.000 jonge Afghanen per dag. 5.000 met visum en 5.000 illegaal.

Thousands of Afghans fleeing to Iran daily <https://www.youtube.com/watch?v=yLFc7q5Y6Lw>

Verzoeker meent dat op dit moment verweerster over geen informatie beschikt nopens dit punt.

Dit omwille van volgende reden:

The current situation in Afghanistan poses a number of obstacles to the gathering of comprehensive information concerning the human rights situation in different parts of the country. Such obstacles include:

Constraints on Afghan media organizations: According to the Afghanistan National Association of Journalists, since the Taliban takeover 70 per cent of Afghan media outlets have stopped working, due to a combination of financial difficulties and threats and intimidation, violence and even killings.¹⁸ In addition, the Taliban are reported to have imposed wide-ranging restrictions on freedom of the media, with some of the new directives so broadly formulated that journalists are self-censoring for fear of transgressing the rules.¹⁹ A number of Afghan journalists have been arbitrarily detained and mistreated in other ways.²⁰

Inability of the Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC) to carry out its functions: The AIHRC reported in September 2021 that all its buildings have been occupied by the Taliban.

*This situation coupled with fear of persecution among its staff have rendered the AIHRC unable to fulfil its mandate under the Constitution to protect and monitor human rights in Afghanistan.*²¹

Limitations on human rights monitoring:

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61d851cd4.pdf>

Taliban zullen geen inlooptermijn geven aan mensen zoals verzoeker om zich terug aan te passen aan hun barbaarse normen en waarden. Verzoeker meent dat hij zijn eer zal verraden mocht hij zich aanpassen aan de normen en waarden van Taliban. Dit is eveneens een persoonlijk element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de bovenvermelde landeninformatie waaruit duidelijk blijkt dat de broers en zonen van de personen meegenomen waren door de Taliban omdat ze de persoon de persoon zelf niet vonden.

Verzoeker wenst verder te verwijzen naar de volgende rapporten:

Muhammad Hasan Akhund is de eerste minister, en verleende in het verleden onder meer steun aan Osama Bin Laden:

“Akhund was a close compatriot of Mullah Omar. During the Taliban’s first regime from 1996 to 2001, Akhund served as the governor of Kandahar, foreign minister, and first deputy of the Taliban’s council of ministers.

On behalf of the Taliban’s senior leadership, Akhund refused to turn over Osama bin Laden after al Qaeda carried out the August 1998 U.S. embassy bombings — the deadliest attack by bin Laden’s network prior to 9/11. “We will never give up Osama at any price,”

Akhund said, after the U.N. threatened to impose sanctions if bin Laden wasn’t handed over.”

Sirajuddin Haqqani is de vice leider van de Taliban, en minister van binnenlandse zaken (waardoor hij verantwoordelijk is voor binnenlandse veiligheid en politie). Hij is eveneens de leider van het Haqqani netwerk, en heeft een prijs van 10 miljoen USD op zijn hoofd staan wegens onder meer talrijke kidnappings en moorden op burgers:

“Rewards for Justice is offering a reward of up to \$10 million for information on Sirajuddin Haqqani, also known as Siraj Haqqani and Khalifa. Sirajuddin leads the Haqqani Network

(HQN), a U.S.-designated Foreign Terrorist Organization (FTO). Under his leadership, HQN

has planned and conducted numerous significant kidnappings and attacks against U.S. and Coalition Forces in Afghanistan, the Afghan government, and civilian targets. In 2015, Sirajuddin was appointed deputy leader of the Taliban, cementing the alliance between HQN and the Taliban.

<https://rewardsforjustice.net/rewards/sirajuddin-haqqani/>

Khalil al Rahman Haqqani is de minister verantwoordelijk voor vluchtelingen, en de oom van Sirajuddin Haqqani. Hij is een leider van het Haqqani netwerk, en door de VS op een terroristelijst geplaatst omwille van zijn banden met Al Qaeda. Er staat een prijs van 5 miljoen USD op zijn hoofd:

“He has served as a key fundraiser, financier, and operational commander for the Haqqani Network. When the U.S. Treasury Department designated Khalil as a terrorist in 2011, it noted that he “acted on behalf of” al Qaeda’s military, or “Shadow Army,” in Afghanistan. In 2002, when the U.S. was hunting Osama bin Laden, Khalil deployed men “to reinforce al Qaeda elements in Paktia Province, Afghanistan.” The U.S. State Department’s Rewards for Justice Program has offered a reward of up to \$5 million for information leading to his capture and prosecution.”

<https://www.longwarjournal.org/archives/2021/09/talibans-government-includesdesignated-terrorists-ex-quantanamo-detainees.php>

Mullah Taj Mir Jawad is het plaatsvervangend hoofd van de inlichtingendienst. Hij was verantwoordelijk voor het zogenaamde ‘Kabul Attack Network’, dat samen met onder meer Al Qaeda aanvallen uitvoerde in Kabul.

“Jawad was a leader in what the U.S. military used to refer to as the Kabul Attack Network, which pooled fighters and resources from the Taliban, Al Qaeda, the Islamic Movement of Uzbekistan, the Islamic Jihad Union, the Turkistan Islamic Party, and HizbIslami Gulbuddin in order to conduct attacks in and around Kabul. The network extend ed into Logar, Wardak, Nangarhar, Kapisa, Ghazni, and Zabul Provinces. Jawad is a lead er within the Haqqani Network. In his new role, Jawad will work with Abdul Haq Wasiq, an ex-Guantanamo detainee discussed below

<https://www.longwarjournal.org/archives/2021/09/talibans-government-includesdesignated-terrorists-ex-quantanamo-detainees.php>

Uw Raad zal verder lezen dat alle leiders in de huidige defacto regering van Taliban barbaren zijn. Het zal niets anders zijn dan een onmenselijke beslissing om te stellen dat Afghanen zoals mijn cliënt bij zijn terugkeer geen problemen zal krijgen met de Taliban.

Zie eveneens het volgende:

For those who left before 2021, they would still be at great risk if they are returned to Afghanistan. If we turn to those who left after 2021, that assessment holds but in addition, their flight after the government fell, is taken by the Taliban to be proof of disloyalty. Those who left are very often seen as traitors, especially if they were evacuated as a result of having worked with international NGO's or having worked with the government or in different ministries. It's also true if they worked for the security forces, human rights organizations, or for the media. So, you have the normal risks, plus these new risks. I'm not saying at this point, that all who left are equally at risk.

Pagina 41

<https://asyl.drc.ngo/media/13vhsflb/drc-afghanistan-conference-report-28nov2022.pdf>

Lust but not least:

Taliban weten dat alle asielverhalen van de Afghaanse asielzoeker tegen de Taliban zijn. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schadalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONew, 'Fears, Needs of Fleeing Afghans Must be Addressed: Akhundzada', 8 december 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51).

Zie dit werd ook overgenomen in het arrest van de RvV nr.290 024 van 8 juni 2023.

Verweerster heeft evenmin met dit rapport rekening gehouden.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Hij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c en 48/5, §3 vw van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

In een derde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Dit middel wordt als volgt toegelicht:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B –grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoeker is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen."

De verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en zijn zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift geen stavingstukken gevoegd.

Op 17 april 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus", december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;

- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

Op 17 april 2024 maakt ook de verzoeker een aanvullende nota over, waarbij hij een aantal loonbrieven betreffende een tewerkstelling als arbeider in België in januari en februari 2024 voegt. De verzoeker geeft in zijn aanvullende nota voorts nog het volgende aan:

"Verzoeker wenst met deze stukken aantonen dat hij geïntegreerd is en een terugkeer geen optie voor hem is.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad en hij meent dat dit arrest van uw Raad volledig van toepassing is in zijn situatie:

Taliban weten dat alle asielverhalen van de Afgaanse asielzoeker tegen de Taliban zijn. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schadelijke tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONew, 'Fears, Needs of Fleeing Afghans Must be Addressed: Akhundzada', 8 december 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51).

Zie dit werd ook overgenomen in het arrest van de RvV nr.290 024 van 8 juni 2023.

Verzoeker meent dat hij bij terugkeer zal vervolgd worden door de Taliban.

Verzoeker komt na het lezen van het bovenvermelde arrest tot de conclusie dat het argument:

In de continentale rechtssysteem hebben de arresten geen precedentwerking.

Niet dienstig mag ingeroepen worden.

Waarom niet?

Omwille van het feit dat dit dossier niet over een individu gaat maar over alle Afghanen die geïdende worden door de hoogste religieuze leider van de Taliban.

Wie zijn de Taliban?

Zie het hieronder staande arrest:

Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel er worden geconcludeerd dat de Taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet – tijdelijke en toegankelijke bescherming te beiden.

RvV 292 539 van 2 augustus 2023

Taliban moeten als actor van vervolging gezien worden, gezien de huidige situatie te wijten zijn aan hun handelingen.

Ze zijn 2,5 jaar aan de macht en zie wat ze in deze periode gedaan hebben. Ze hebben zelfs op 15/03/2023 (The Swedish Committee) weggejaagd vanuit Afghanistan. <http://www.khaama.com/swedisch-committe-halts-activities-in-afghanistan-amid-rising-pressure/17/3/2024>

Uit verslag van UNAMA blijkt ook dat de situatie in Afghanistan op vele vlakken verslechterd is. Vooral dat nu 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft!!

48. Some 69 per cent of the population lack access to basic items, utilities and essential services to survive. These subsistence insecurities are at much more alarming levels for women and rural populations. While this rate of subsistence insecurity is high, it represents an improvement of 19 percentage points compared with the 85 per cent subsistence insecurity in 2022. https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_march_2024.pdf

3.3. Beoordeling

3.3.1. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt op goede en pertinente gronden het volgende vastgesteld:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De Raad stelt vast dat de verzoeker deze beoordeling niet concreet betwist en ziet zelf geen reden om dit anders te beoordelen. De bijzonder vage verwijzing in het verzoekschrift naar zijn "*jonge leeftijd*" doet hieraan geen afbreuk, temeer de verzoeker bij het indienen van zijn beide beschermingsverzoeken reeds meer dan 23 jaar oud was, zodat geenszins blijkt dat de verzoeker te jong was om zijn asielrelaas op accurate wijze uiteen te zetten.

De verzoeker maakt derhalve op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in de loop van zijn procedure voor internationale bescherming niet in de mogelijkheid was om zijn verhaal volledig te doen of op enige wijze werd verhinderd volledige verklaringen af te leggen.

De Raad bevestigt dan ook de beoordeling van de commissaris-generaal inzake de bijzondere procedurele noden.

3.3.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De hele lijst van aangevoerde rechtsregels die de verzoeker geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming. De verzoeker bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing en argumenteert waarom hij als vluchteling moet worden erkend en/of waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten krijgen. Deze kritiek is, gelet op hetgeen hierna volgt, ongegrond.

Verwijzingen naar arresten van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. De verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten omdat hij vreest om door de taliban te worden vermoord omwille van zijn tewerkstelling bij de lokale politie (ALP), omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij een buitenlands bouwbedrijf en omwille van het feit dat hij zijn schoonvader een klacht wegens ontvoering heeft ingediend omdat hij is gehuwd met diens dochter, S., tegen de wil in van haar familie.

3.3.5.1.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekers asielrelaas als volgt samengevat:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Hashimkhel (district Sherzad, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine. Drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verhuisde u naar Chamtala, behorend tot de provinciehoofdstad Jalalabad. Na enige tijd vestigde ook uw familie zich daar. U heeft vijf broers en drie zussen die bij uw moeder zijn. Uw vader is al geruime tijd vermist, vermoedelijk verblijft hij in een gevangenis. Vier maanden voor uw vertrek huwde u in Chamtala met S. Zij is een nicht aan moeders kant die verliefd op u werd. Haar familie weigerde een huwelijk. Omdat S. ermee dreigde zelfmoord te plegen, bent u toch met haar gehuwd. Zij woont momenteel bij uw familie in Chamtala.

Uw vader werkte al zes of zeven jaar voor M. S. C. Company. Dit buitenlands bouwbedrijf haalde contracten binnen voor de bouw van militaire basissen, controleposten, etc. Uw vader was chauffeur. Hij vervoerde naast goederen ook de bazen van het bedrijf.

Zelf wou u na uw studie de lokale politie (ALP) vervoegen. Op 15/08/1398 (komt overeen met 6 november 2019) startte u uw opleiding die vier weken zou duren. Vervolgens werd u ondergebracht in een checkpost in Khwaran, nabij Chamtala. Jullie waren daar met zijn zessen. U en uw collega's checkten de voertuigen en de mensen die voorbij kwamen. Dagelijks namen de taliban jullie onder vuur vanuit de omliggende bergen. Op een dag geraakten twee van uw collega's ook betrokken bij een mijnexplosie. Zelf bleef u van onheil gespaard. U was al even in dienst toen u een brief van de taliban ontving. U en uw familie werden daarin

bedreigd omdat u voor de ALP werkte. Later zou er nog een tweede dreigbrief komen. Uw familie, die toen nog in Hashimkhel verbleef, werd geregeld lastiggevallen door de taliban. Desondanks bleef u verder werken. U meende dat men u hoe dan ook zou vermoorden, ook al zou u uw activiteiten voor de ALP staken.

U woonde al geruime tijd in Chamtala toen uw familie u daar kwam vervoegen. Eens zij Hashimkhel verlieten, namen de taliban het huis en jullie gronden in beslag. Met de machtsvername werd uw vrees nog groter. U en uw vader vertrokken samen uit Afghanistan, ongeveer tien dagen na de machtsvername. Langer blijven was geen optie, de taliban viseerden mensen zoals u en uw vader, die respectievelijk voor de politie en een buitenlands bedrijf actief waren. Bovendien had uw schoonvader klacht ingediend bij de taliban omdat u zijn dochter zou hebben ontvoerd. Dit zou betekenen dat u de doodstraf door steniging zal krijgen.

Eens in Iran werd uw vader ziek en werd hij opgepakt. U reisde alleen verder. In Turkije vernam u dat uw vader naar Afghanistan werd gerespatieerd. Toen hij naar Nangarhar terugkeerde, werd hij gearresteerd door de taliban, zo liet hij in een laatste telefoontje aan uw broer weten. Sindsdien is er niets meer over uw vader vernomen."

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoeker op zich niet betwist.

Ter staving van zijn asielrelaas en zijn verzoek om internationale bescherming legde de verzoeker op het CGVS de volgende documenten neer (administratief dossier, map 2de verzoek, submap documenten):

- Kopie certificaat opleiding politie (stuk 1);
- Kopies van een aantal documenten inzake het werk van verzoekers vader, zonder vertaling (stuk 2);
- Kopie van verzoekers taskara met vertaling (stukken 3 en 4).

Op 17 april 2024 maakt de verzoeker middels een aanvullende een aantal loonbrieven over waarmee hij zijn integratie in de Belgische samenleving wenst aan te tonen (stukken opgesomd onder punt 3.2.).

Het behoort tot zijn soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad om zich uit te spreken over de bewijswaarde van deze voorgelegde stukken, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). Er wordt bovendien aan herinnerd dat de verweerder, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de verweerder, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De commissaris-generaal heeft omtrent de hem voorliggende stukken als volgt geoordeeld:

"Ter staving van uw verzoek heeft u kopie van volgende documenten neergelegd: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een certificaat dat bevestigt dat u een opleiding tot soldaat bij de ALP volgde, een werkbadge van uw vader, een certificaat van uw vader en drie contracten in verband met het werk van uw vader.

(...)

Bovendien stelt het CGVS vast dat u geen geloofwaardige stukken aanbrengt die uw werk bij de ALP zouden kunnen staven. U beperkt zich tot één certificaat van twijfelachtige allure, meer bepaald een kopie van een document waarin te lezen valt dat u een opleiding heeft afgewerkt. Gezien dit slechts een kopie betreft, kan hieraan geen enkele bewijswaarde worden verleend. Mits enig knip- en plakwerk en het aanpassen van een naam kan eenieder dergelijk certificaat aanmaken. Andere documenten of foto's heeft u niet. U argumenteerde dat u veel documenten had maar dat die in Bulgarije van u werden afgenomen (verklaring volgend verzoek, 12 juli 2023, vraag 19), wat allesbehalve kan overtuigen. Immers werden de documenten die u wel in uw bezit heeft, allen door uw broer F. H. verstuurd via e-mail (verklaring volgend verzoek, 12 juli 2023, vraag 19). (...) Dat u uw gewijzigde verklaring met betrekking tot uw activiteiten in Afghanistan niet kan staven aan de hand van geloofwaardige documenten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

(...)

De documenten die hierboven nog niet werden besproken, kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara levert hoogstens bewijs voor uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De documenten die uw vader zouden toebehoren (een badge, een certificaat, drie contracten) kunnen diens activiteiten enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Wat dit betreft, wijst het CGVS ook op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht."

De Raad kan deze beoordeling beamen. De voorgelegde kopie van de taskara van de verzoeker kan hooguit verzoekers identiteit staven, doch hieruit blijkt op zich nog niet dat de verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden vervolgd door de Taliban. De verzoeker heeft omtrent zijn verklaarde tewerkstelling bij de ALP en omtrent de verklaarde tewerkstelling van zijn vader bij M.S.C.C. fotokopieën voorgelegd van een aantal documenten. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (administratief dossier, map 2de verzoek, submap landeninformatie, COI Focus “Afghanistan – corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021). De verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Bovendien betreffen de door verzoeker neergelegde stukken enkel kopieën, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, waardoor hun bewijswaarde bijzonder relatief is. Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoeker zijn verwantschapsband niet aantoonbaar met de persoon M.R., wiens (kopieën van) werkdocumenten bij M.S.C.C. worden voorgelegd. Verzoekers taskara heeft immers reeds een beperkte bewijswaarde gelet op de grootschalige documentenfraude in Afghanistan. Bovendien gaat het slechts om een fotokopie, hetgeen het dus zeer gemakkelijk maakt om op de taskara bij “Father name” middels knip- en plakwerk een andere naam dan de originele naam op het document te bevestigen en vervolgens te kopiëren. De verzoeker heeft dan ook onvoldoende bewijs bijgebracht van zijn verwantschapsband met de heer M.R., te meer daar de verzoeker geen enkel ander stuk dan de enkele kopieën van werkdocumenten kan voorleggen (bijvoorbeeld familiefoto's, identiteitsdocumenten,...) met betrekking tot de heer M.R.

De bij de aanvullende nota gevoegde stukken, waaruit blijkt dat de verzoeker in België tewerkgesteld is, hebben geen betrekking op zijn vluchtrelaas, maar geven een beeld van zijn bezigheden in België. Deze kunnen wel van belang zijn of kunnen een ondersteunende waarde hebben bij het beoordelen van de eventuele verwestering van de verzoeker en zullen dus bij dit onderdeel worden onderzocht.

De door de verzoeker voorgelegde stukken kunnen, wegens hun inhoud en gebrek aan of beperkte bewijswaarde, niet volstaan om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

3.3.5.1.2. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

De verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat de verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het

maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

In de bestreden beslissing wordt als volgt geoordeeld dat de verzoeker zijn problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt:

“(Er) dient te worden vastgesteld dat u de verschillende asielmotieven die u heeft aangebracht, niet geloofwaardig heeft kunnen maken.

U haalde vooreerst aan dat uw vader werkzaam was voor een bedrijf dat militaire basissen en controleposten bouwde en in zijn hoedanigheid van chauffeur niet alleen goederen maar ook de bazen van dit bedrijf vervoerde. De taliban zouden uw vader maar ook u willen treffen omdat hij voor de voormalige overheid werkte. Op dit moment bevindt uw vader zich vermoedelijk in een cel van de taliban, zo zegt u nog (CGVS, p.5). Echter is tijdens uw onderhoud met het CGVS gebleken dat u deze beroepsactiviteit van uw vader allerm minst aannemelijk kon maken. U verklaart dat hij voor het bedrijf M. S. actief was maar kent vreemd genoeg maar één project van dit bedrijf (CGVS, p.7). Nochtans zou uw vader daar zes of zeven jaar in dienst zijn geweest (CGVS, p.7). Bovendien heeft u het dan wel over een project in Gamberi, echter weet u dan weer niet in welk district Gamberi gelegen is (CGVS, p.8). Mocht uw vader geregeld naar Gamberi zijn gegaan, dan zou u hiervan ongetwijfeld wel op de hoogte zijn. U beweert dat uw vader de bazen van het bedrijf rondreed, maar weet niet eens waar het hoofdkantoor van M. S. gevestigd is. U denkt ergens in de provincie Laghman, al weet u niet in welk district (CGVS, p.7), terwijl de documenten die u neerlegt aantonen dat deze bouwfirm a vanuit Taimani in de hoofdstad Kabul opereerde. U verklaart voorts dat uw vader slechts eens per week, per twee weken of per maand naar huis kwam (CGVS, p.8). Gevraagd waar uw vader dan verbleef in de dagen dat hij niet naar huis kwam, zegt u dit ook niet te weten (CGVS, p.8). Het is evenwel niet aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen waar uw vader zijn tijd voornamelijk doorbracht. U verklaart voorts dat het bedrijf verschillende branches had maar weet niet of ze al dan niet ook in andere provincies dan Laghman actief waren (CGVS, p.8). Verder heeft u geen idee van het aantal werknemers dat dit bedrijf telde (CGVS, p.7), noch kent u namen van mensen waarvoor uw vader werkte of die hij vervoerde (CGVS, p.7). Dat u eigenlijk helemaal niets lijkt te weten over het bedrijf waarvoor uw vader zo lang zou hebben gewerkt, stelt deze beweerde tewerkstelling in een bedrieglijk daglicht.

Ten overvloede merkt het CGVS op dat ook uw claim dat uw vader wellicht in een gevangenis zit, niet ernstig kan worden genomen. Zo gaf u bij uw eerste registratie bij de DVZ nog aan dat uw vader zich op dat moment in Hashimkhel bevond (verklaring DVZ, 24/01/2023, vraag 13). U ontkent dit en beweert dat men u toen niet vroeg waar uw vader was (CGVS, p.6), wat wordt tegengesproken door het gehoorverslag van de DVZ. Verder is het opmerkelijk dat uw vader bij zijn arrestatie überhaupt de kans kreeg om uw familie telefonisch op de hoogte te brengen van dit feit. Het CGVS ziet niet in waarom de taliban hiermee zou hebben ingestemd, maar nadien geen verdere communicatie met uw familie zou toelaten. Aldus mocht uw familie vernemen dat uw vader werd gearresteerd, maar niet waar hij de afgelopen twee jaar zou verblijven. Dat uw vader de kans kreeg om uw familie op te bellen, is overigens in strijd met uw verklaring even daarvoor dat uw familie geen telefoon had, niet in Hashimkhel (wegens geen bereik) en niet in Chamtala (wegens financiële problemen) (CGVS, p.3). Als het CGVS u confronteert met deze tegenstrijdigheid, argumenteert u dat uw familie wel een telefoon had/heeft, zij het een zonder camera (CGVS, p.7). Echter kan dergelijke uitleg deze duidelijke contradictie in uw verklaringen niet opheffen.

U heeft voorts beweerd dat niet alleen uw vader maar ook uzelf voor de overheid werkte. Immers zou u lid zijn geweest van de ALP en een controlepost hebben bemand. Echter stelt het CGVS vast dat ook dit niet geloofwaardig is. Vooreerst wijst het CGVS op de zeer merkwaardige vaststelling dat u bij uw registratie nog geen melding maakte van enige activiteit voor de lokale politie. Integendeel ontkende u een beroep te hebben uitgeoefend en gaf u aan student te zijn geweest (verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 12). Pas toen u een tweede verzoek indiende, beweerde u plots voor de politie te hebben gewerkt (verklaring volgend verzoek, vraag 19, 20). Het gegeven dat u deze beroepsactiviteit eerder nooit ter sprake bracht, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate. Bovendien stelt het CGVS vast dat u geen geloofwaardige stukken aanbrengt die uw werk bij de ALP zouden kunnen staven. U beperkt zich tot één certificaat van twijfelachtige allure, meer bepaald een kopie van een document waarin te lezen valt dat u een opleiding heeft afgewerkt. Gezien dit slechts een kopie betreft, kan hieraan geen enkele bewijswaarde worden verleend. Mits enig knip- en plakwerk en het aanpassen van een naam kan eenieder dergelijk certificaat aanmaken. Andere documenten of foto's heeft u niet. U argumenteerde dat u veel documenten had maar dat die in Bulgarije van u werden afgenomen (verklaring volgend verzoek, 12 juli 2023, vraag 19), wat allesbehalve kan overtuigen. Immers werden de documenten die u wel in uw bezit heeft, allen door uw broer F. H. verstuurd via e-mail (verklaring volgend verzoek, 12 juli 2023, vraag 19). Waarom u deze documenten thuis achterliet maar uw documenten met betrekking tot uw job meenam toen u uw reis aanvatte, is zeer de

vraag. Dat u uw gewijzigde verklaring met betrekking tot uw activiteiten in Afghanistan niet kan staven aan de hand van geloofwaardige documenten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw verklaringen over uw precieze politietaken bleven bovendien bijzonder vaag. Gevraagd om te verhalen over uw werk en taken, antwoordt u louter: "Ik was een soldaat." (CGVS, p.12). Als u vervolgens tot twee keer toe uitgenodigd wordt meer te vertellen over uw werk, zegt u niet meer dan dat u gestationeerd was in een controlepost en auto's moest doorzoeken (CGVS, p.12). Als u later tijdens het onderhoud iets gedetailleerder moet worden over uw activiteiten, kunnen bovendien al snel wat incoherenties worden vastgesteld. Zo stelt u dat u steeds op post moest blijven en niet op missie mocht gaan. Uw taak bestond er enkel in auto's te doorzoeken (CGVS, p.14). Echter, als het CGVS informeert naar een incident dat u meemaakte, heeft u het over twee van uw collega's die werden gesommeerd om verderop een truck met drugs te onderscheppen (CGVS, p.13). Gevraagd waarom uw compagnons ineens toch op missie moesten, zegt u dat men nu eenmaal het order had gegeven, en het verdacht voertuig op slechts tien minuten van jullie post was gesignaleerd (CGVS, p.15). Echter biedt u hiermee geen afdoende verklaring voor de eigenaardige vaststelling dat uw collega's werden opgeroepen voor een opdracht die volgens uw relaas geenszins tot het takenpakket hoorde. U beweert voorts dat de post na dit incident slechts door vier personen, waaronder u, bemand werd. Gevraagd waarom de twee bij het incident betrokken politiemensen niet werden vervangen, laat u uitschijnen dat dit niet nodig was: "We bleven met vier; de job was makkelijk, we moesten gewoon auto's doorzoeken" (CGVS, p.14). Het wedervaren van uw twee collega's indachtig, waarbij één verbrand zou zijn geraakt en de andere ernstige verminkingen opliep (CGVS, p.13), is dit een merkwuurige uitspraak. Temeer u even daarvoor nog verklaarde dat jullie controlepost elke dag werd aangevallen en beschoten door de taliban, "we waren altijd bezig met die gevechten" (CGVS, p.13). Dat u dagelijks onder vuur zou hebben gelegen maar het toch heeft over "makkelijk" werk (CGVS, p.14), doet verdere vragen rijzen bij uw beweerde tewerkstelling.

Uw relaas over uw beperkt takenpakket (auto's doorzoeken) is ook niet van die aard dat het CGVS overtuigd geraakt van uw tewerkstelling bij de ALP. U zou dit gedurende een jaar en acht (of negen) maanden hebben gedaan, maar brengt daarover allermist een doorleefd relaas. Hoewel u aangaf dat jullie soms informatie kregen over een verdacht voertuig (CGVS, p.13), stelt u nooit goederen te hebben geconfisqueerd (CGVS, p.15), of nooit enig probleem te hebben gekend met een chauffeur of een passagier (CGVS, p.16). Dit is zeer opmerkelijk, zeker omdat u toch verwijst naar een regio waar opstandelingen bijzonder actief waren en jullie dagdagelijks onder vuur namen. Als het CGVS u vraagt of u dan nooit iets verdacht aantrof in een voertuig, geeft u plots aan dat er wel eens opium gevonden werd, maar dat jullie in die gevallen het district contacteerden (CGVS, p.15). Het CGVS ziet niet in waarom de lokale politie, in afwachting van de komst van "het district", dan geen maatregelen diende te treffen en bijvoorbeeld verdachten moest immobiliseren. Dat daar in uw relaas geen sprake van is, typeert het weinig doorleefd karakter van uw verklaringen. Al deze vaststellingen maken dat aan uw werk bij de ALP geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot heeft u verklaard dat u een huwelijk aanging met uw nicht S., hoewel haar familie daar bijzonder fel tegen gekant was. U noemt dit zelf de "grootste" reden waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren (CGVS, p.18). Mocht u dat toch doen, dan zou u worden gestenigd. Echter blijkt ook uw "grootste" asielmotief niet geloofwaardig. Zo rijst de vraag waarom u en uw familie zouden ingaan op het verzoek van uw nicht om te huwen, indien haar familie zich daar geenszins akkoord mee verklaarde. In een Afgaanse context lijkt zoiets zeer onwaarschijnlijk. Dat "het meisje" anders zelfmoord zou plegen (CGVS, p.17), biedt hiervoor geen uitleg, temeer u zichzelf door dit huwelijk tot de doodstraf door steniging zou hebben veroordeeld. Eveneens merkwuurig is dat jullie een religieuze zouden hebben gevonden die bereid was dit huwelijk te voltrekken (CGVS, p.17), terwijl u door het aangaan van dit huwelijk blijkbaar een zeer erge zonde hebt begaan. Verder geeft u aan dat jullie huwden in Chamtala, terwijl u bij de DVZ nog meende dat het huwelijk plaats vond in Hashimkhel (verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 16a). Dat u zou hebben gezegd dat S. van Hashimkhel afkomstig is maar in Chamtala woonde (CGVS, p.17), blijkt geenszins uit het verslag van de DVZ, dat door u werd ondertekend voor akkoord.

Dat aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht, blijkt ook uit uw verklaring dat uw familie na het huwelijk van Hashimkhel naar Chamtala verhuisde, daar zij in uw dorp van herkomst problemen riskeerden. Zij zouden u in Chamtala zijn komen vervoegen (CGVS, p.18). Ook dit is in strijd met uw relaas bij de DVZ, waar u opmerkte dat uw ouders, broers en zussen op dat moment nog allemaal woonachtig waren in Hashimkhel (verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 13, 19). Opvallend is overigens dat u bij de DVZ beweerde dat jullie gronden en huis in beslag zouden zijn genomen door de taliban "omdat ik gevlucht ben uit het land", "Ik vertrok rond 09.2021, daarna hebben ze de gronden in beslag genomen" (verklaring volgend verzoek d.d. 12 juli 2023, vraag 21), terwijl u deze vervolgingsfeiten, die het gevolg zouden zijn van uw verboden huwelijk met S., bij het CGVS situeert voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.18). Keer op keer stelt het CGVS vast dat er ernstige incoherenties zijn in uw relaas. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw op dit moment bij uw familie in Chamtala zou verblijven, en schijnbaar ongemoeid wordt gelaten. Het is niet geloofwaardig dat de talibanoverheid uw zondig gedrag zou willen bestraffen met de dood, maar dat uw

vrouw, die haar familie te schande zou hebben gemaakt, blijkbaar niets hoeft te vrezen. Dat men haar niet kan straffen "omdat ik hier ben" (CGVS, p.18), is overigens opnieuw een argument dat geen hout snijdt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken, kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara levert hoogstens bewijs voor uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De documenten die uw vader zouden toebehoren (een badge, een certificaat, drie contracten) kunnen diens activiteiten enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Wat dit betreft, wijst het CGVS ook op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad de verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat de verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas en zijn pertinent, alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad dan ook overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat de verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

Het algemene en bijzonder vage betoog, dat hij afkomstig is uit een liberale familie die totaal gekant is tegen de barbaarse taliban, tegen de taliban heeft gevochten en dat hij en zijn vader samenwerkten met de overheid en buitenlandse organisaties, kan geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, noch hierop een ander licht werpen.

Het louter aanvoeren van algemene informatie uit persartikels, waaruit blijkt dat er dagelijks mensen zoals de verzoeker vermoord worden door de taliban en dat familieleden van deze personen vaak gefolterd en vermoord werden, volstaat evenmin om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar de verzoeker aangeeft dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn "*jonge leeftijd*", toont hij niet aan op welke wijze zijn leeftijd van invloed zou zijn geweest op het afleggen van verklaringen omtrent de gebeurtenissen die ertoe geleid hebben dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten. Bovendien was de verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan reeds meer dan 21 jaar oud en was hij bij het indienen van het voorliggende verzoek om internationale bescherming reeds 23 jaar oud, zodat niet kan worden aangenomen dat de verzoeker te jong was om zijn asielrelaas op accurate wijze uiteen te zetten.

De verzoeker haalt drie verschillende motieven aan voor zijn vertrek uit Afghanistan. Het eerste daarvan heeft te maken met de tewerkstelling van zijn vader. Verzoekers verklaringen en de door hem in dit verband neergelegde stukken, volstaan echter niet om een gegronde vrees voor vervolging omwille van de tewerkstelling van zijn vader aan te tonen. De Raad herhaalt dat de verzoeker de verwantschapsband niet aantoonde met de persoon, de heer M. R., die genoemd wordt op de bijgebrachte kopies van werkdocumenten bij het bedrijf M.S.C.C. Verzoekers taskara heeft op zich reeds een beperkte bewijswaarde gelet op de grootschalige documentenfraude in Afghanistan (zie *supra*). Bovendien gaat het slechts om een fotokopie van een taskara, hetgeen het dus zeer gemakkelijk maakt om op de taskara bij "*Father name*" middels knippen plakwerk een andere naam dan de originele naam op het document te bevestigen en vervolgens te kopiëren. De verzoeker heeft dan ook onvoldoende bewijs bijgebracht van zijn verwantschapsband met de heer M.R., te meer daar de verzoeker geen enkel ander stuk kan voorleggen (bijvoorbeeld familiefoto's, identiteitsdocumenten,...) met betrekking tot de heer M.R. Ook de voorgelegde kopies van werkdocumenten van M.R. vormen, omwille van de grootschalige documentenfraude en omwille van het feit dat het slechts kopies zijn, op zich nog geen bewijs van de tewerkstelling van de desbetreffende persoon bij M.S.C.C. Bovendien blijkt verzoekers kennis omtrent de verklaarde tewerkstelling van zijn vader bij het bouwbedrijf M.S.C.C. uiterst lacunair te zijn. De commissaris-generaal heeft hieromtrent op pertinente en draagkrachtige wijze het volgende vastgesteld: "*U haalde vooreerst aan dat uw vader werkzaam was voor een bedrijf dat militaire basissen en controleposten bouwde en in zijn hoedanigheid van chauffeur niet alleen goederen maar ook de bazen van dit bedrijf vervoerde. De taliban zouden uw vader maar ook u willen treffen omdat hij voor de voormalige overheid werkte. Op dit moment bevindt uw vader zich vermoedelijk in een cel van de taliban,*

zo zegt u nog (CGVS, p.5). Echter is tijdens uw onderhoud met het CGVS gebleken dat u deze beroepsactiviteit van uw vader allerm minst aannemelijk kon maken. U verklaart dat hij voor het bedrijf M. S. actief was maar kent vreemd genoeg maar één project van dit bedrijf (CGVS, p.7). Nochtans zou uw vader daar zes of zeven jaar in dienst zijn geweest (CGVS, p.7). Bovendien heeft u het dan wel over een project in Gamberi, echter weet u dan weer niet in welk district Gamberi gelegen is (CGVS, p.8). Mocht uw vader geregeld naar Gamberi zijn gegaan, dan zou u hiervan ongetwijfeld wel op de hoogte zijn. U beweert dat uw vader de bazen van het bedrijf rondreed, maar weet niet eens waar het hoofdkantoor van M. S. gevestigd is. U denkt ergens in de provincie Laghman, al weet u niet in welk district (CGVS, p.7), terwijl de documenten die u neerlegt aantonen dat deze bouwfirm a vanuit Taimani in de hoofdstad Kabul opereerde. U verklaart voorts dat uw vader slechts eens per week, per twee weken of per maand naar huis kwam (CGVS, p.8). Gevraagd waar uw vader dan verbleef in de dagen dat hij niet naar huis kwam, zegt u dit ook niet te weten (CGVS, p.8). Het is evenwel niet aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen waar uw vader zijn tijd voornamelijk doorbracht. U verklaart voorts dat het bedrijf verschillende branches had maar weet niet of ze al dan niet ook in andere provincies dan Laghman actief waren (CGVS, p.8). Verder heeft u geen idee van het aantal werknemers dat dit bedrijf telde (CGVS, p.7), noch kent u namen van mensen waarvoor uw vader werkte of die hij vervoerde (CGVS, p.7). Dat u eigenlijk helemaal niets lijkt te weten over het bedrijf waarvoor uw vader zo lang zou hebben gewerkt, stelt deze beweerde tewerkstelling in een bedrieglijk daglicht.” Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoeker op zich ook niet betwist. Met de vage bewering dat hij zoveel mogelijk uitleg heeft gegeven over het werk van zijn vader, kan de verzoeker de bovenstaande bevindingen niet ombuigen. De verzoeker kan zijn gebrek aan kennis niet verklaren door te verwijzen naar zijn eigen tewerkstelling sinds 2019. Ook aan deze verklaarde tewerkstelling kan immers, zoals hierna zal blijken, geen geloof worden gehecht. Bovendien heeft de verzoeker gesteld dat hij voorafgaand aan zijn vertrek maar een jaar en negen maanden bij de ALP heeft gewerkt (NPO, p. 11), terwijl zijn vader zes à zeven jaar voor het bouwbedrijf M.S.C.C. heeft gewerkt (NPO, p. 7), waardoor het niet aannemelijk is dat verzoekers eigen tewerkstelling zou verklaren waarom hij zo weinig kent over het werk van zijn vader. Bovendien mag van de verzoeker, die zijn beschermingsverzoek mede steunt op de problemen met de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader, hoe dan ook worden verwacht dat hij zijn vader nader zou bevragen over deze tewerkstelling. Verzoekers kennis omtrent de tewerkstelling van zijn vader is, gelet op de in de bestreden beslissing opgenomen bevindingen die door de Raad integraal worden bijgetreden, dermate lacunair dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekers verklaarde langdurige (6 à 7 jaar) tewerkstelling van zijn vader bij M.S.C.C., te meer daar verzoekers verklaringen over het hoofdkantoor van M.S.C.C. ook niet stroken met de door hem neergelegde (kopies) van de werkdocumenten.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat, gelet op de door hem geschetste context en rekening houdend met verzoekers leeftijd op het ogenblik van de door hem aangevoerde tewerkstelling van zijn vader en op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud, verzoekers verklaringen over de door hem voorgehouden problemen met de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader niet geloofwaardig zijn.

De in de bestreden beslissing genoemde tegenstrijdigheid over de vraag of verzoekers familie over een telefoon beschikte en de vaststelling dat het merkwaardig is dat de taliban verzoekers vader zouden toelaten om zijn gezin telefonisch te informeren over zijn aanhouding betreffen motieven die ten overvloede en dus op overkillige wijze worden gegeven. Verzoekers verweer tegen deze overkillige motieven kan bijgevolg niet tot een andere conclusie leiden. De hierboven besproken motieven van de bestreden beslissing zijn immers voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde (vrees voor) vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader.

De verzoeker heeft verklaard dat hij tevens vreest voor vervolging door de taliban omwille van zijn eigen tewerkstelling bij de ALP. Dit vormt een tweede asielmotief. De commissaris-generaal heeft hieromtrent op goede gronden als volgt geoordeeld:

“U heeft voorts beweerd dat niet alleen uw vader maar ook uzelf voor de overheid werkte. Immers zou u lid zijn geweest van de ALP en een controlepost hebben bemand. Echter stelt het CGVS vast dat ook dit niet geloofwaardig is. Vooreerst wijst het CGVS op de zeer merkwaardige vaststelling dat u bij uw registratie nog geen melding maakte van enige activiteit voor de lokale politie. Integendeel ontkende u een beroep te hebben uitgeoefend en gaf u aan student te zijn geweest (verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 12). Pas toen u een tweede verzoek indiende, beweerde u plots voor de politie te hebben gewerkt (verklaring volgend verzoek, vraag 19, 20). Het gegeven dat u deze beroepsactiviteit eerder nooit ter sprake bracht, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate. Bovendien stelt het CGVS vast dat u geen geloofwaardige stukken aanbrengt die uw werk bij de ALP zouden kunnen staven. U beperkt zich tot één certificaat van twijfelachtige allure, meer bepaald een kopie van een document waarin te lezen valt dat u een opleiding heeft afgewerkt. Gezien dit slechts een kopie betreft, kan hieraan geen enkele bewijswaarde worden verleend. Mits enig knip- en plakwerk en het aanpassen van een naam kan eenieder dergelijk certificaat aanmaken. Andere documenten of foto's heeft u niet. U argumenteerde dat u veel documenten had

maar dat die in Bulgarije van u werden afgenomen (verklaring volgend verzoek, 12 juli 2023, vraag 19), wat allesbehalve kan overtuigen. Immers werden de documenten die u wel in uw bezit heeft, allen door uw broer F. H. verstuurd via e-mail (verklaring volgend verzoek, 12 juli 2023, vraag 19). Waarom u deze documenten thuis achterliet maar uw documenten met betrekking tot uw job meenam toen u uw reis aanvatte, is zeer de vraag. Dat u uw gewijzigde verklaring met betrekking tot uw activiteiten in Afghanistan niet kan staven aan de hand van geloofwaardige documenten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw verklaringen over uw precieze politietaken bleven bovendien bijzonder vaag. Gevraagd om te verhalen over uw werk en taken, antwoordt u louter: "Ik was een soldaat." (CGVS, p.12). Als u vervolgens tot twee keer toe uitgenodigd wordt meer te vertellen over uw werk, zegt u niet meer dan dat u gestationeerd was in een controlepost en auto's moest doorzoeken (CGVS, p.12). Als u later tijdens het onderhoud iets gedetailleerder moet worden over uw activiteiten, kunnen bovendien al snel wat incoherenties worden vastgesteld. Zo stelt u dat u steeds op post moest blijven en niet op missie mocht gaan. Uw taak bestond er enkel in auto's te doorzoeken (CGVS, p.14). Echter, als het CGVS informeert naar een incident dat u meemaakte, heeft u het over twee van uw collega's die werden gesommeerd om verderop een truck met drugs te onderscheppen (CGVS, p.13). Gevraagd waarom uw compagnons ineens toch op missie moesten, zegt u dat men nu eenmaal het order had gegeven, en het verdacht voertuig op slechts tien minuten van jullie post was gesignaleerd (CGVS, p.15). Echter biedt u hiermee geen afdoende verklaring voor de eigenaardige vaststelling dat uw collega's werden opgeroepen voor een opdracht die volgens uw relaas geenszins tot het takenpakket hoorde. U beweert voorts dat de post na dit incident slechts door vier personen, waaronder u, bemand werd. Gevraagd waarom de twee bij het incident betrokken politiemensen niet werden vervangen, laat u uitschijnen dat dit niet nodig was: "We bleven met vier; de job was makkelijk, we moesten gewoon auto's doorzoeken" (CGVS, p.14). Het wedervaren van uw twee collega's indachtig, waarbij één verbrand zou zijn geraakt en de andere ernstige verminkingen opliep (CGVS, p.13), is dit een merkwaardige uitspraak. Temeer u even daarvoor nog verklaarde dat jullie controlepost elke dag werd aangevallen en beschoten door de taliban, "we waren altijd bezig met die gevechten" (CGVS, p.13). Dat u dagelijks onder vuur zou hebben gelegen maar het toch heeft over "makkelijk" werk (CGVS, p.14), doet verdere vragen rijzen bij uw beweerde tewerkstelling.

Uw relaas over uw beperkt takenpakket (auto's doorzoeken) is ook niet van die aard dat het CGVS overtuigd geraakt van uw tewerkstelling bij de ALP. U zou dit gedurende een jaar en acht (of negen) maanden hebben gedaan, maar brengt daarover allerm minst een doorleefd relaas. Hoewel u aangaf dat jullie soms informatie kregen over een verdacht voertuig (CGVS, p.13), stelt u nooit goederen te hebben geconfisqueerd (CGVS, p.15), of nooit enig probleem te hebben gekend met een chauffeur of een passagier (CGVS, p.16). Dit is zeer opmerkelijk, zeker omdat u toch verwijst naar een regio waar opstandelingen bijzonder actief waren en jullie dagdagelijks onder vuur namen. Als het CGVS u vraagt of u dan nooit iets verdacht aantrof in een voertuig, geeft u plots aan dat er wel eens opium gevonden werd, maar dat jullie in die gevallen het district contacteerden (CGVS, p.15). Het CGVS ziet niet in waarom de lokale politie, in afwachting van de komst van "het district", dan geen maatregelen diende te treffen en bijvoorbeeld verdachten moest immobiliseren. Dat daar in uw relaas geen sprake van is, typeert het weinig doorleefd karakter van uw verklaringen. Al deze vaststellingen maken dat aan uw werk bij de ALP geen geloof kan worden gehecht."

De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat de verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dat werd ingediend minder dan een half jaar voor het huidige beschermingsverzoek, heeft ontkend dat hij in Afghanistan een beroep heeft uitgeoefend. Dit wordt thans door de verzoeker niet betwist. De verzoeker werd op 24 januari 2023 op de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Op de concrete vraag of de verzoeker een specifiek beroep uitoefende in zijn land van herkomst, stelde de verzoeker uitdrukkelijk dat hij geen beroep had, maar een student was (administratief dossier, map 1e verzoek, verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 12). Pas bij zijn tweede, huidige verzoek om internationale bescherming verklaarde de verzoeker dat hij in Afghanistan heeft gewerkt voor de (burgerlijke) politie en legde hij hiervan een kopie van een opleidingscertificaat neer (administratief dossier, map 2e verzoek, submap DVZ, verklaring volgend verzoek d.d. 12 juli 2023, vraag 19). Het gegeven dat de verzoeker eerder uitdrukkelijk ontkende ooit enig beroep te hebben uitgeoefend in zijn land van herkomst, en hij deze verklaring bij het huidige beschermingsverzoek geheel wijzigt en stelt dat hij ongeveer anderhalf jaar bij de ALP heeft gewerkt, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaarde tewerkstelling op zich reeds in ernstige mate. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De verzoeker biedt geen enkele verklaring waarom hij bij zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan student was en er nooit enig beroep heeft uitgeoefend om pas enkele maanden later, bij het huidige

beschermingsverzoek, aan te geven dat hij een tijd lang bij de ALP heeft gewerkt en dat deze tewerkstelling één van de gronden vormt waarom hij vreest voor vervolging door de taliban. Dat de verzoeker eerst uitdrukkelijk ontkende een beroep te hebben uitgeoefend in Afghanistan, om later voor te houden dat hij omwille van zijn tewerkstelling bij de ALP in Afghanistan door de taliban met de dood werd bedreigd en dat dit één van de redenen vormt waarom hij zijn land is ontvlucht (NPO, p. 16), doet geheel afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling en bedreigingen door de taliban.

De door de verzoeker voorgelegde kopie van een opleidingscertificaat kan hier niet anders over doen denken. Immers gaat van dergelijke documenten zoals een opleidingscertificaat op zich reeds een geringe bewijskracht uit, gelet op de wijdverspreide documentenfraude in Afghanistan (zie *supra*). Bovendien gaat het slechts om een kopie, die door allerhande knip- en plakwerk zeer eenvoudig te manipuleren is, waardoor de bewijswaarde ervan uiterst gering is. Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat de verzoeker ter ondersteuning van zijn voor het eerst beweerde tewerkstelling bij de ALP slechts dit éne document, waarvan de bewijswaarde uitermate gering is, kan voorleggen. De verzoeker verklaarde dat alle door hem voorgelegde documenten (kopie taskara, kopie opleidingscertificaat, kopies werkdocumenten vader) tezamen kort voor het indienen zijn tweede beschermingsverzoek door zijn broer werden opgestuurd via e-mail (administratief dossier, map 2e verzoek, submap DVZ, verklaring volgend verzoek d.d. 12 juli 2023, vraag 19). Dit betekent dus dat er in Afghanistan foto's of fotokopieën werden gemaakt van deze documenten, en dat verzoekers broer deze via e-mail heeft opgestuurd naar de verzoeker die toen reeds in België verbleef. Het is bovendien ook merkwaardig dat de verzoeker omtrent zijn verklaarde tewerkstelling bij de ALP slechts dit éne document voorlegt, terwijl hij niettemin een reeks andere documenten kreeg doorgestuurd via e-mail. De verzoeker verklaarde dat enkel dit document nog thuis lag, en dat hij de rest van zijn documenten omtrent zijn tewerkstelling had meegenomen om een bewijs te kunnen leveren bij het indienen van zijn beschermingsverzoek, doch dat deze documenten in Bulgarije in beslag werden genomen en verbrand (administratief dossier, map 2e verzoek, submap DVZ, verklaring volgend verzoek d.d. 12 juli 2023, vraag 19 en NPO, p. 10 en p. 12). De verzoeker betoogt thans dat dit een logische gang van zaken is. De Raad kan hem hierin echter niet volgen. Het is in tegendeel zeer merkwaardig dat de verzoeker zelfs zijn taskara thuis laat terwijl hij de, volgens zijn eigen verklaringen zeer belangrijke bewijsstukken in verband met zijn tewerkstelling bij het ALP, meeneemt op een verre en hachelijke tocht naar het Westen, zonder hiervan ooit foto's of kopieën te hebben genomen (die dan per e-mail konden worden verstuurd naar zijn broer of naar zichzelf) voor het geval hij deze belangrijke documenten op de ene of ander manier zou kwijt geraken onderweg. Bovendien heeft de verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming wel verklaard dat hij in Bulgarije slecht werd behandeld, zowel fysiek als emotioneel, doch maakte hij toen geenszins melding van het in beslag nemen of verbranden van deze of gene documenten die hij in zijn bezit had (administratief dossier, map 1e verzoek, verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 39). De verzoeker heeft voorts verklaard dat hij ongeveer een jaar in Turkije heeft verbleven en uit zijn verklaringen blijkt dat hij toen ook reeds in contact bleef staan met zijn broer in Afghanistan (administratief dossier, map 2e verzoek, submap DVZ, verklaring volgend verzoek d.d. 12 juli 2023, vraag 19). Dat de verzoeker op dat moment geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen om foto's of kopieën te nemen en te verzenden van zijn werkdocumenten, doch verder reisde met zijn originele documenten die vervolgens in Bulgarije in beslag werden genomen en verbrand, is geheel onaannemelijk en niet wat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht. Dat de verzoeker zijn gewijzigde verklaring met betrekking tot zijn tewerkstelling bij de ALP in Afghanistan niet kan staven aan de hand van geloofwaardige documenten, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit aspect van zijn asielrelaas.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal ook bij waar hij vaststelt dat de verzoeker weinig concreets kan vertellen over de taken die hij uitoefende bij het ALP. Door zonder enige verdere toelichting te poneren dat hij hieromtrent zeer gedetailleerde informatie heeft gegeven, kan de verzoeker de hierboven weergegeven bevindingen dienaangaande niet ombuigen. De vage stelling dat de twee collega's best geplaatst waren om de opdracht uit te voeren van het controleren van een verdachte auto in de buurt van zijn *checkpoint* en het betoog dat de *checkpoint* enkel van ver werd aangevallen en de taliban nooit effectief zijn binnengevallen, doet voorts geen afbreuk aan de volgende pertinente vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier: *"Als u later tijdens het onderhoud iets gedetailleerder moet worden over uw activiteiten, kunnen bovendien al snel wat incoherenties worden vastgesteld. Zo stelt u dat u steeds op post moest blijven en niet op missie mocht gaan. Uw taak bestond er enkel in auto's te doorzoeken (CGVS, p.14). Echter, als het CGVS informeert naar een incident dat u meemaakte, heeft u het over twee van uw collega's die werden gesommeerd om verderop een truck met drugs te onderscheppen (CGVS, p.13). Gevraagd waarom uw compagnons ineens toch op missie moesten, zegt u dat men nu eenmaal het order had gegeven, en het verdacht voertuig op slechts tien minuten van jullie post wasesignaleerd (CGVS, p.15). Echter biedt u hiermee geen afdoende verklaring voor de eigenaardige vaststelling dat uw collega's werden opgeroepen voor een opdracht die volgens uw relaas geenszins tot het takenpakket hoorde. U beweert voorts dat de post na dit incident slechts door vier personen, waaronder u, bemand werd. Gevraagd waarom de twee bij het incident betrokken politiemensen niet werden vervangen, laat u uitschijnen dat dit niet nodig was: "We bleven met vier; de job was makkelijk, we moesten gewoon auto's doorzoeken" (CGVS,*

p.14). Het wedervaren van uw twee collega's indachtig, waarbij één verbrand zou zijn geraakt en de andere ernstige verminkingen opliep (CGVS, p.13), is dit een merkwaardige uitspraak. Temeer u even daarvoor nog verklaarde dat jullie controlepost elke dag werd aangevallen en beschoten door de taliban, "we waren altijd bezig met die gevechten" (CGVS, p.13). Dat u dagelijks onder vuur zou hebben gelegen maar het toch heeft over "makkelijk" werk (CGVS, p.14), doet verdere vragen rijzen bij uw beweerde tewerkstelling". De Raad maakt deze bevindingen dan ook integraal tot de zijne. Deze inconsistente en weinig plausibele verklaringen doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaarde tewerkstelling bij de ALP.

Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat de verzoeker een jaar en acht (of negen) maanden heeft gewerkt in een controlepost van de ALP waar hij dag in dag uit wagens moest onderzoeken, maar dat hij gedurende die hele periode nooit enig probleem heeft gekend met een chauffeur of een passagier (NPO, p.16), terwijl deze activiteiten niettemin plaatsvonden in een regio waar opstandelingen bijzonder actief waren en de controlepost dagdagelijks onder vuur namen. Deze onaannemelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers tewerkstelling bij de ALP nog verder.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat, gelet op de door de verzoeker geschetste context en rekening houdend met verzoekers leeftijd op het ogenblik van de door hem aangevoerde tewerkstelling en op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud, verzoekers verklaringen over de door hem voorgehouden problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij het ALP niet geloofwaardig zijn en dat hij er niet in slaagt de verklaarde problemen met de taliban omwille van deze tewerkstelling aannemelijk te maken

Het motief omtrent het al dan niet confisqueren door de in de controlepost gestationeerde personen zelf, wordt door de Raad als een overtollig motief geacht. De overige motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven uiteengezet en door de Raad besproken, zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat de verzoeker er niet in slaagde zijn problemen met de taliban omwille van een tewerkstelling bij de ALP aannemelijk te maken. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven omtrent dit aspect van zijn asielrelaas.

De verzoeker verklaarde voorts dat er ook nog een derde motief is waarom hij niet naar Afghanistan kan terugkeren. Hij zou er namelijk bestraft kunnen worden met de doodstraf door steniging omwille van zijn verboden huwelijk met zijn nicht, S. De commissaris-generaal heeft hieromtrent de volgende pertinente vaststellingen gedaan:

"Tot slot heeft u verklaard dat u een huwelijk aanging met uw nicht S., hoewel haar familie daar bijzonder fel tegen gekant was. U noemt dit zelf de "grootste" reden waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren (CGVS, p.18). Mocht u dat toch doen, dan zou u worden gestenigd. Echter blijkt ook uw "grootste" asielmotief niet geloofwaardig. (...) Verder geeft u aan dat jullie huwden in Chamtala, terwijl u bij de DVZ nog meende dat het huwelijk plaats vond in Hashimkhel (verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 16a). Dat u zou hebben gezegd dat S. van Hashimkhel afkomstig is maar in Chamtala woonde (CGVS, p.17), blijkt geenszins uit het verslag van de DVZ, dat door u werd ondertekend voor akkoord.

Dat aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht, blijkt ook uit uw verklaring dat uw familie na het huwelijk van Hashimkhel naar Chamtala verhuisde, daar zij in uw dorp van herkomst problemen riskeerden. Zij zouden u in Chamtala zijn komen vervoegen (CGVS, p.18). Ook dit is in strijd met uw relaas bij de DVZ, waar u opmerkte dat uw ouders, broers en zussen op dat moment nog allemaal woonachtig waren in Hashimkhel (verklaring DVZ d.d. 24 januari 2023, vraag 13, 19). Opvallend is overigens dat u bij de DVZ beweerde dat jullie gronden en huis in beslag zouden zijn genomen door de taliban "omdat ik gevlucht ben uit het land", "Ik vertrok rond 09.2021, daarna hebben ze de gronden in beslag genomen" (verklaring volgend verzoek d.d. 12 juli 2023, vraag 21), terwijl u deze vervolgingsfeiten, die het gevolg zouden zijn van uw verboden huwelijk met S., bij het CGVS situeert voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.18). Keer op keer stelt het CGVS vast dat er ernstige incoherenties zijn in uw relaas. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw op dit moment bij uw familie in Chamtala zou verblijven, en schijnbaar ongemoeid wordt gelaten. Het is niet geloofwaardig dat de talibanoverheid uw zondig gedrag zou willen bestraffen met de dood, maar dat uw vrouw, die haar familie te schande zou hebben gemaakt, blijkbaar niets hoeft te vrezen. Dat men haar niet kan straffen "omdat ik hier ben" (CGVS, p.18), is overigens opnieuw een argument dat geen hout snijdt."

Deze vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. De verzoeker kan de zeer opmerkelijke tegenstrijdigheid over de plaats waar het huwelijk doorging dan ook niet verklaren door louter te poneren dat "het niet de eerste en de laatste keer is dat er in de gehoren van de DVZ fouten plaatsvinden". Wat de overige tegenstrijdigheden in verzoekers relaas betreft, wordt er geen enkel verweer gevoerd. Bovendien is het inderdaad niet geloofwaardig dat de taliban verzoekers zondige gedrag zouden willen

bestrafen met de dood, maar dat zijn vrouw, die haar familie te schande zou hebben gemaakt, blijkbaar niets hoeft te vrezen aangezien zij ongestraft bij zijn familie verblijft. De Raad merkt tevens op dat de verzoeker geen enkel stuk (officiële documenten, identiteitsbewijzen S., foto's van de huwelijksvoltrekking, ...) heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn verklaarde huwelijk met S. Er wordt zelfs niet eens een foto van S. bijgebracht, dit terwijl S. volgens verzoekers verklaringen nochtans bij zijn familie zou verblijven met wie hij nog steeds in contact staat en die hem reeds andere stukken hebben opgestuurd. Zulks doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit aspect van verzoekers asielrelaas.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de hierboven vermelde correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Deze bevindingen volstaan om te concluderen dat geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaarde huwelijk met S., en nog minder wordt aannemelijk gemaakt dat de verzoeker omwille van het verboden karakter van dit huwelijk bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou moeten vrezen voor vervolging en/of bestraffing door de taliban. Verzoekers betoog, dat het huwelijk wordt voltrokken zodra er getuigen en een volmachthebber aanwezig zijn, heeft betrekking op motieven die door de Raad overtuigend worden geacht. Verzoekers verweer tegen deze overtuigende motieven kan bijgevolg niet tot een andere conclusie leiden.

3.3.5.1.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

3.3.5.2. Verwestering en gepercipieerde verwestering

In zoverre de verzoeker wijst op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan kan op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier en door beide partijen ter beschikking gesteld, de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op

non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). De

plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de

plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. De verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat de verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont de verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

In het verzoekschrift stelt de verzoeker dat het feit dat hij al meer dan twee jaar rondloopt in Europa op zoek naar bescherming er reeds een bewijs van vormt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij geeft ook vaagweg aan dat hij een hoog profiel heeft en dat hij afkomstig is van een liberale familie. Dergelijk vaag betoog en loutere verwijzing naar een verblijf in Europa, doet geen afbreuk aan de volgende omstandige motieven in de bestreden beslissing:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met zijn (vermeende) verwestering.

De verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota niet in de motieven aangaande zijn vermeende verwestering om te buigen. De verzoeker verwijst naar algemene informatie, het feit dat hij Afghanistan reeds meerdere jaren heeft verlaten, dat hij in België is geïntegreerd en hier werkt. Hij heeft bij zijn aanvullende nota een aantal stukken gevoegd die inderdaad blijk geven van zijn tewerkstelling in België. Hiermee toont de verzoeker echter nog niet aan dat hij daadwerkelijk is verwesterd, of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De loutere bewering dat de verzoeker geïntegreerd is, kan zulks niet aantonen en ook het louter verwijzen naar (de stukken omtrent) verzoekers tewerkstelling, volstaat niet.

De Raad stelt vast dat de verzoeker nergens *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker is een volwassen man die verklaart Afghanistan eind augustus 2021 te hebben verlaten (NPO, p. 11) en wiens vormende jaren zich aldus in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens verzoekers verklaringen is hij immers geboren op 17 januari 2000, zodat hij reeds meer dan 21,5 jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de verzoeker, die geboren en getogen is in Afghanistan, er zijn vormende jaren heeft doorgebracht in een regio waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Het kan niet zo maar worden aangenomen dat de verzoeker zich tijdens zijn verblijf in Europa en België bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. De verzoeker moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoekers familie (moeder, echtgenote, broers en zussen) zich nog steeds in hun dorp in Afghanistan bevinden (administratief dossier, map 1e verzoek, verklaring DVZ, vragen 13, 15 en 17) en hij nog steeds telefonisch contact heeft met hen (NPO, p. 3). Bovendien kan nog opgemerkt worden dat de verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar zijn verblijf in Europa/België en de door stukken gestaafde tewerkstelling alhier in 2024, maakt de verzoeker nog niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. De verzoeker doet geen enkele poging om concreet te duiden op welke wijze deze tewerkstelling en talenkennis zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker brengt geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het feit dat hij hier heeft gewerkt bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd.

Dat de verzoeker in België is tewerkgesteld, toont hoogstens aan dat de verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Op grond hiervan kan, op zichzelf genomen, bijgevolg nog niet worden aangenomen dat de verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf alhier op de consequenties bij terugkeer naar Afghanistan.

Ter terechtzitting stelt de verzoeker nog dat hij op 21 juli foto's heeft geplaatst op Facebook over de Belgische nationale feestdag die tot bij de taliban zijn gebracht en waardoor hij als afvallige kan worden aangezien. De verzoeker beperkt zich hierbij echter tot loutere beweringen. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Verder maakt de verzoeker, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

De verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat de verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. De verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat, brengt de verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

In zoverre de verzoeker wijst op uitspraken van een aantal leiders van de taliban en rapporten aangaande het door de taliban geïnstalleerde regime, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft de verzoeker daartoe in gebreke.

Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst naar ‘s Raads arrest met nummer 290 024 van 8 juni 2023 en stelt dat dit volledig van toepassing is op zijn situatie en meent dat het

argument dat arresten in continentale rechtssystemen geen precedentenwerking hebben niet dienstig kan ingeroepen worden daar dit dossier niet over een individu gaat maar over alle Afghanen die gevisieerd worden door de hoogste religieuze leider van de taliban, kan hij niet gevolgd worden. Nog los van het feit dat het desbetreffende dossier wel degelijk over een individu gaat, ziet de Raad niet in waarom er niet zou op kunnen worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Daarnaast kan de verzoeker geenszins dienstig laten uitschijnen dat uit het voormelde arrest zou blijken dat het niet gaat over het individu en dat alle Afghanen gevisieerd worden door de hoogste religieuze leider van de taliban. In het voormelde arrest wordt immers onder meer uitdrukkelijk gesteld: *“Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.”* en *“Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.”* De verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Uit verzoekers betoog blijken geen voldoende concrete elementen waaruit blijkt dat de verzoeker als verwesterd zal worden beschouwd of waaruit blijkt dat hij de religieuze en morele normen heeft overschreden. De verzoeker legt enkele loonbrieven voor met betrekking tot een tewerkstelling in 2024. Hiermee wordt echter geen mate van verwestering aangetoond die bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal genereren met de taliban.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat de verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging dan ook niet relevant, noch dienstig.

3.3.5.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht

op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. De verzoeker vraagt blijkens de voorliggende stukken op deze gronden ook niet om de subsidiaire bescherming. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift bevatten indicaties dat de verzoeker een dergelijk risico loopt.

3.3.6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Het Hof van Justitie hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” of nog dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

Deze uitlegging door het Hof van Justitie bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn.

Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie.

De ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, heeft bijgevolg betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, §1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in de aanvullende nota aangehaalde artikelen en rapporten werpen echter geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat de verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat de verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

De toelichting in de aanvullende nota dat een Zweedse hulporganisatie eerder dit jaar haar activiteiten in Afghanistan stopzette en dat 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, werpt geen ander licht op de voorgaande beoordeling. Uit het gegeven dat het *Swedish Committee* uit Afghanistan vertrokken is, kan vooreerst niet worden afgeleid dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Dat deze Zweedse organisatie niet meer operationeel is in Afghanistan nu ze midden maart 2023 haar activiteiten heeft gestaakt en de door de verzoeker aangestipte armoedestatistieken, werpen geen ander licht op het voorgaande, zoals o.a. hogervermelde vaststelling dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal blijken te zijn. Dit gegeven houdt niet in dat er geen enkele NGO meer werkzaam is op het terrein, wat ook geenszins blijkt uit de voorliggende landeninformatie. Verder kan hieruit niet alsnog blijken dat de taliban in het algemeen concrete maatregelen zouden hebben getroffen om internationale humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren. De verzoeker toont daarenboven met voormelde berichtgeving en zijn betoog hoe dan ook niet concreet aan dat hij persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen

aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

Betreffende zijn verwijzing naar het feit dat hij zal terugkeren na een verblijf in Europa, wijst de Raad er ook nog op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat niet kan worden aangenomen dat de verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers aangehaalde vrees voor steniging, kan, gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, niet worden aangenomen.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de NRF en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met

uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en van 30 Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont de verzoeker, met zijn verwijzing naar de veranderde veiligheidssituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

De verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht in de door de commissaris-generaal op 17 april 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar de verzoeker verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

De Raad merkt voorts op dat de verzoeker geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteenzet, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen. In de mate dat verzoeker zou verwijzen naar zijn verblijf in het Westen, zijn (vermeende) verwestering of zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet

3.3.6.4. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

De aangevoerde middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.4. Waar de verzoeker in het *petitum* van het verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De in de middelen aangevoerde schendingen kunnen dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE